

Indonesië 2008, deel 7

Wanneer ik op de veranda ga zitten, is de koffie al geserveerd. Een streepje zonlicht verlicht de zee die een loodgrijze kleur heeft.

Ik moet wennen dat de overgang van schemer naar daglicht en omgekeerd vrij snel gaat, want even later staat de zon in volle glorie aan de horizon.

Een jong vrouwtje komt op de trede zitten van de veranda. Ze heeft sarongs te koop. In principe ben ik eigenlijk niet zo geïnteresseerd, maar dan toont ze mij

een broekrok. Ik informeer of ze ook een bijbehorende bloes heeft. Nee, dat niet, maar daar is een mouw aan te passen. Van een andere sarong kan de bloes worden gemaakt. Uiteindelijk koop ik twee stel en geef haar een bloes van mezelf mee voor de maat. Ze toont me een duster en mannenoverhemden. Peter, wakker geworden van de stemmen laat zich eerst een kop koffie door mij inschenken, maar van kalmpjes bijkomen is er niet bij. Voor mijn jongste zusje wil ik de duster kopen, zij het in het roze. Gedienschtig holt ze weg en komt even later met de juiste kleur en maat. Een overhemd voor mijn zwager moet Peter wel even passen en Bertie, die inmiddels aan

zijn ochtendwandeling is begonnen, zoekt mee voor de juiste kleur. Ja, het rode overhemd wordt met algemene stemmen goedgekeurd.

Dan begint het afdingen. Hiervoor moet je de tijd nemen. Niet al te gretig lijken en enige nonchalance is op zijn plaats. De spullen kunnen nog diezelfde middag worden afgeleverd, maar dat hoeft niet van mij.

Op de valreep meld ik bij de balie dat ik graag de masseuse vanavond wil hebben om 20.00 uur. Becakman Black wacht ons al op. Hij kan het niet nalaten ons met enige trots het embleem 'Het Schone Streven' opnieuw te laten zien op de voorkant van zijn becak.

Met enig gewurm zitten we dan saampjes in de becak. Black werpt zich direct op als tourleader en informeert wat ik als eerste wil zien. Hij is blij dat ik tenminste het Bahasa spreek want verder dan 'mister' komt hij niet. Wat zie je meer in een becak dan in een auto en hoe heerlijk is het zwoele windje door je haren. We gaan naar het reservaat. Ik schrik van de vele apen die bij de ingang los rondlopen en regelmatig een gemene grijns met ontblote tanden laten zien. De jaga's proberen me gerust te stellen, maar zelf lopen ze wel

rond met een lange stok om die apen op afstand te houden. Ik bedenk dat er toch niet zoveel bijzondere dieren in het reservaat te zien zijn.

Ik loop langs rijen vis die op een stellage drogen. Voor vissen heb ik altijd belangstelling maar helaas is de variëteit beperkt.

Ik trek mijn slippers uit en ga naar zee. Diverse bootmannen komen mij hun diensten aanbieden voor een tochtje met hun prauw. Ik heb inderdaad belangstelling. Om een beetje op de hoogte te zijn van de prijzen, maak ik met deze en gene een praatje.

Black is er ook bij en aan zijn gezicht kan ik zien dat ik door sommige wordt overvraagd.

We gaan nu Pangandaran bijna uit en stoppen even bij de markt. De batterij van onze wekker moet vernieuwd worden. Kijk, dat is zo handig van een plaatselijke gids. Black weet precies

welke toko hij moet hebben, de juiste batterij wordt erin gezet en even was het een gesteggel van verkoper en Black over de prijs.

Dan gaan we richting Joost Mag het Weten. Links weer sawa's, rechts klappertuinen en uiteindelijk belanden wij in een dessa. Ik prijs mezelf gelukkig dat ik de kleurpotloden en schriftjes bij me heb. Black beschikt over een schamel hutje en eigenlijk is hij

ietwat teleurgesteld dat moeder de vrouw niet thuis is.

Terwijl Peter buiten de ene foto na de andere schiet, praat ik met Black over zijn leven. Hij toont me trots een foto van zijn dochter die nu op school zit. Over het algemeen is hij tevreden met zijn bestaan. Heel hartelijk wordt mij wat te drinken aangeboden, een flesje water en ik weiger beleefd. Ik heb pas ontbeten, is mijn smoes. Ik geef hem de eerste keus aan ballpoints, schriften e.d. voor zijn dochter.

We gaan met de becak verder tussen spelende kinderen die net pauze hebben. Als eerste bezoeken wij een huis waar gula Jawa wordt gemaakt. De oven staat te loeien en daarboven pruttelt als een krater de gula Jawa.

Wat is dat interessant om te zien. Natuurlijk wordt mij een stukje aangeboden om te proeven.

Tot zijn vreugde ontmoet Black zijn vrouw. Ze is daar op bezoek. Voor Indonesische begrippen is ze blank en ook hun dochtertje is aanwezig. Ik geef haar de restant kleurpotloden die ze mag uitdelen. Een jongetje is zo verlegen dat hij zichzelf achter een boom verschuilt. Na wat aandringen, kiest hij een pen.

We gaan verder over modderige wegen van de desa. Ineens zie ik een Nangkaboom met twee laaghangende vruchten. Ik vraag Black te stoppen. Alleen de geur al doet me watertanden. Uiteindelijk belanden we in een vrij schemerige hutje waar een vrouwtje kleine tempés vouwt in een pisangblad. Naast haar ligt al een hele stapel. Is bestemd voor de markt, legt ze uit. Misschien voor nasi

kucing? Black geeft haar een fooi en we gaan richting hotel.

Black belooft me dat hij tegen een goede prijs een boot voor ons gaat huren, maar eerst moet hij eten. Gehurkt op een muurtje tegenover het hotel eet hij zijn nasi kucing. We spreken ook de nieuwe prijs af om ons naar zee te brengen. Ik vind het meer dan logisch. In die tussentijd trek ik mijn zwempak aan en verheug me op de bootreis. Pangandaran heeft geen mooi wit zandstrand, maar lavazand, dat hinderlijk tussen je tenen blijft plakken.

Tussen twee uitlopers van een gebergte in zee is de golfslag zo heftig, dat Peter (bijna) geen foto's kan maken.

Wat een schitterend gezicht is het dat de golven zich brullend tegen de rotsen te werpen. Dan wijst de bootsman ons op een prachtig stuk wit zandstrand, omzoomd door klapperbomen. De meeste toeristen laten zich daar naartoe varen, vertelt hij met een slinkse blik. Eigenlijk is de boottocht te kort naar mijn zin, maar een mens kan niet alles hebben. Vlak voor

de kust spring ik in zee en zwem het laatste stukje naar het strand. Dat valt nog vies tegen. De stroming is sterk en ik ben blij dat ik vaste grond onder mijn voeten voel.

Twee witte walrussen (lees dames) liggen met een miniem broekje op het strand te zonnen tussen de bevolking. Tot overmaat van ramp staat er eentje nog op om iets te drinken. Ik ren over het hete strand richting Black die zijn becak in de schaduw heeft geparkeerd. Er is een toko met prachtige schelpen. Thuis heb ik een

vitrine vol.

We zijn weer terug in ons hotel Sunrise Beach Hotel en besluiten eerst een hapje te gaan eten. Ik bedank Black voor zijn goede diensten en op mijn verzoek noteert hij in blokletters zijn naam en adresgegevens. Ik beloof hem de foto's te sturen. Ik weet dat de doorsnee Indonesiër nooit zal schrijven en hoewel Black dankbaar zegt dat hij mij zal membalas, vertel ik hem dat de porti naar Nederland ontzettend duur is. De foto's krijgt hij gegarandeerd en zijn een goede reclame voor andere toeristen.

Eerst duik ik nog in het zwembad om het zoute water van me af te spoelen. Eigenlijk horen er kussens te liggen op de ligstoelen bij het zwembad. Ik heb ze niet gezien. Het maakt me eigenlijk ook niet uit voor de korte tijd dat ik in het zwembad ben. Tijd voor een siësta is er nauwelijks en met de bestelde jus jeruk vermaak ik me op het achterterras watching the world goes by.

Een employé van het hotel komt rennend naar me toe en vraagt of ik een tukang pijit heb besteld. Ja, zeg ik, om 20.00 uur. 'Mag het nu ook' vraagt hij. Ik vind het best. Even later komt er een beeldschone Moslima bescheiden de kamer binnen en fluistert: 'permissie?'. Ze heeft verschillende oliën. Haar geoefende handen masseren mijn lichaam en ik zou er haast bij in slaap zijn gevallen. 'Waar heb je dat geleerd' vraag ik. 'Turunan'.

Nadat ze klaar is vraag ik haar morgen weer terug te komen. Mijn spieren voelen soepel aan. Even geruisloos als ze gekomen is, gaat ze weer weg. Ik

overweeg net om die olie voorlopig op mijn lichaam te houden, dan het avondmaal te gebruiken en voordat ik in bed duik te douchen.

Opeens gaat de deurbel. Een ander employé staat voor de deur. 'Ben u al gepijit' vraagt hij. Volgens mij kon hij uren in de wind ruiken dat dát inderdaad het geval is. Hij maakt zich ingehouden boos. 'U mag alleen gebruik maken van de

officiële tukang pijit', zegt hij. In rap Indonesisch maak ik hem duidelijk dat ik

niet weten kan wie de officiële masseuse is en om hem wat zachter te stemmen vraag ik de officiële masseuse morgen om 20.00 u te laten komen. Inwendig mopperend verdwijnt hij. Ik moet wel even bijkomen van de schrik op mijn terras. Wat krijgen we nou!

Om toch nog tegengas te geven eten we die avond in een belendend restaurant.

De officiële masseuse zit in de lounge en het is zeker geen liefde op het eerste gezicht wat mij betreft.

In de schemer van een lamp zie ik later op de avond op een van de galerijen weer het slanke witte figuurtje van de eerste masseuse. Ze staat op en we omhelzen elkaar woordeloos. Mijn vooringenomenheid tegen Moslima's is plots verdwenen.

Die nacht hoor ik steeds tikken tegen de ruit, eerst aan de voorkant, dan aan de achterkant. Het maakt me angstig. Peter is al een paar keer uit zijn bed gestapt, maar er is niemand te zien. Ik bel de receptie. Ze zullen een extra jaga laten surveilleren. Uiteindelijk

zijn wij de enige gasten in het hotel en nog wel op zo'n verlaten locatie.

Een cicak blijkt de plaaggeest te zijn.

's Morgens vroeg komt de bestelde kleding en die dag gaan we naar de Green Canyon met de auto.

Na het uitstapje naar de Green Canyon wil ik het toch nog even hebben over de officiële masseuse. Die avond komt ze met veel poeha binnen, trekt haar witte verpleegsterjas uit en masseert me. Het bevalt me

van geen meter. Ze gebuikt Jasmijnlotion en andere keuzes heeft ze niet. Bij het afscheid vraag ik haar waarom zij zo'n witte verpleegstersjas draagt. Trots wijst ze mij op een embleem op de jas. Ze behoort tot de gediplomeerden. Amehoela. Ik was blij haar onaangenaam gezicht niet meer terug te hoeven zien. Ja, vertelt ze nog, wanneer een gast van dit hotel gepijnt wilt worden, wordt ze gebeld door de receptie. Verder is ze huisvrouw en moeder van een aantal kinderen. Ik heb direct daarna mezelf gedoucht en me met een lekker spul ingesmeerd.

Wordt vervolgd

Mila